

Arrest

**nr. 77 778 van 22 maart 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 februari 2012.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 11 juni 2009 omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde herkomst uit Kabul en zijn beweerde verblijf aldaar tot aan zijn vertrek naar België.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd,

behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Te dezen brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na 's Raads arrest van 11 juni 2009. Hij volhardt in het asielrelaas uit zijn eerste aanvraag, bouwt daarop voort, en poogt dit te staven met vijf stavingsstukken (taskara, attest van residentie, verkoopakte van winkel, klacht wegens ontvoering en algemene internetinformatie). Het volharden en het voortbouwen op een relaas waarvan de Raad eerder de ongeloofwaardigheid vaststelde is niet dienstig. Wat de bijgevoegde stavingsstukken betreft merkt de Raad op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld. Uit het arrest van 11 juni 2009 bleek evenwel dat door een onverklaarbaar gebrek aan kennis aangaande de actuele leefsituatie in Kabul geen enkel geloof kon worden gehecht aan het beweerde verblijf van verzoeker in Kabul in de jaren voor zijn vertrek, en daardoor evenmin aan zijn asielrelaas. Aldus is er geen nieuw element voorhanden dat van dien aard is dat het op zekere wijze aantoonst dat 's Raads arrest nr. 28 591 van 11 juni 2009 anders zou zijn geweest indien dit element alsdan zou hebben voorgelegen.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij aanspraak maakt op de subsidiaire bescherming onder zowel b. als c. van artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Hij betoogt dat de beslissing niet ingaat op de actuele situatie in Afghanistan, namelijk de problematiek van de gedwongen huwelijken, het willekeurige geweld in Kabul, de mensonwaardige situatie van ontheemden in Afghanistan en tenslotte op de dramatische situatie voor minderjarigen in Afghanistan.

De Raad stelt vast dat verzoeker onderhavige aanvraag niet aangreep om de asielinstanties in te lichten over zijn werkelijke verblijfplaats(en) in de jaren voor zijn vertrek naar België, doch dat hij verkoos om te volharden in de beweerde herkomst die de Raad reeds bij arrest van 11 juni 2009 ongeloofwaardig had bevonden. Gezien verzoeker weigert de correcte gegevens te verstrekken plaatst hij de Raad in de onmogelijkheid om een correct onderzoek te voeren naar een eventueel risico op ernstige schade in zijn land van herkomst.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Verzoeker, die met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de vreemdelingenwet gevraagd heeft om gehoord te worden, verwijst ter terechtzitting vooreerst naar zijn langdurig verblijf in België en naar het hoger belang van zijn kinderen.

Daargelaten de vraag of het kwestieuze verblijf langdurig is en, zo dit het geval zou zijn, zulks te wijten is aan verzoeker, maakt een langdurig verblijf in België op zich geen vervolgingsgrond uit in vluchtelingenrechtelijke zin, noch houdt dit een reëel risico in op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat het hoger belang van de kinderen betreft, voert verzoeker geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zijn kinderen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De loutere verwijzing naar en het citeren uit rapporten kan immers niet volstaan om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Te dezen komt daarbij dat verzoekers voorgehouden herkomst ongeloofwaardig is.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER